

Kollektivet, og at ingen Regjering kunde sidde længer, end Flertallet i dette Thing vilde. Men det er blevet anderledes nu, mine Herrer. Man er kommet saa vidt, at man har oplevet saadanne Mærkeligheder, at naar man har flaaet op i Rigsdagstidenden og læst op for Mænd af den anden Veir, hvad de tidligere have udtalt her i Salen, have de svaret, saaledes som Høiesteretssekretær Rimestad en Gang svarede mig — det glemmer jeg aldrig — da jeg læste op for ham, hvad han havde sagt under Grundlovsforhandlingerne, da han i sine Udtalelser hævdede dette Things Stattebillingsret: „Saaledes saae jeg Sagen den Gang, men saaledes ser jeg den ikke nu“. Det er netop Sagen. De fleste af de Herrer paa den Side se ikke paa Sagen, saaledes som de den Gang saae paa den. Thi ellers vilde vore politiske Tilstande ikke være blevne saaledes, som de nu ere. Det er dette, jeg har følt Trang til at udtale. Jeg har overfor et saa alvorligt Spørgsmaal som det, der her ligger for, følt det som en Pligt at nedlægge en saa kraftig Protest, som jeg formaade, overfor disse — jeg havde nær sagt falske, men det vilde være et utiladeligt Udtryk — urigtige Paaastande, som man er kommet frem med fra den Side i Salen.

Dinesen: Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler kunde have svaret sig Alt, hvad han sagde. Jeg har indskrænket mig til at læse op, hvad Oberst Tscherning har sagt, og det lader sig ikke paa noget Punkt bortdisputere. Han har under de givne Omstændigheder klart og bestemt udtalt sig for, at Regjeringen den Gang handlede rigtigt i, hvad den foretog sig, og klart og bestemt udtalt sig for, at det daværende Folkethingsflertal havde handlet urigtigt. Her er det paagjældende Bind af Rigsdagstidende, det ærede Medlem kan selv læse efter. Men jeg gjentager, hvad jeg sagde før, at jeg anser hele denne Debat for aldeles unyttig.

Rjar: Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at han oplæste af Rigsdagstidenden, men hvis det ikke er hans Mening, at denne Oplæsning skulde tjene til Støtte for de Paaastande, han gjør gjældende til Fordel for den Politik, han vedkjender sig, hvorfor læste han saa op?

Dinesen: Maa jeg fort svare det ærede Medlem, at jeg gjør ganske det Samme som han og det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hanjen), der havde Ordet før, have gjort. De søgte og fandt i Rigsdagstidenden fra tidligere

Tid, hvad der kunde tale til Støtte for deres Opfattelse, og det Samme gjør jeg for mit Bedkommende. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, og jeg fastholder, at vi have drøftet dette saa mange Gange, at vi snart kunne det udenad Allesammen, og det har jo i hvert Fald ført os lige langt.

Clausager: Jeg vil for det Første takke min ærede Sidemand for den Protest, han har nedlagt mod de Udtalelser, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), og dernæst vil jeg ganske kort tillade mig at rette et Par smaa simple Spørgsmaal til det nævnte ærede Medlem. Jeg vil gjerne have ham til i al Almindelighed at besvare det Spørgsmaal, om han i Virkeligheden selv mener, der er en saadan Lighed mellem det Tilfælde, som han nævnte fra 1852—53, og de nuværende, som han helst vilde have, der skulde være, og dernæst om han tror, at hvis Oberst Tscherning, som han tillod sig nylig at citere, nu havde været Medlem her af Thinget, han da maatte vilde have givet sig til at fremføre et Forsvar for den politiske Tilstand, vi nu have, ligervis som det ærede Medlem fra Frederiksborg mener, at han gjorde den Gang. Jeg for min Del mener, at der er en meget vidtgaende Forskel til Stede, men det skulde interessere mig overordentlig, om det ærede Medlem vilde besvare de to smaa Spørgsmaal, som jeg har stillet.

Dinesen: Det sidste Spørgsmaal er det mig aldeles umuligt at svare paa. Jeg kan virkelig ikke en Snes Mar eller 18 Mar, eller hvor længe det nu er, efter at Oberst Tscherning er død, udtale, hvad han kunde antages at ville have gjort, hvis han levede nu; det er mig aldeles umuligt. Jeg fortrøder næsten, at jeg talte om, at man kunde huske saa Meget af, hvad der var talt til en eller anden Tid, hvis det skulde have tilfjendret det ærede Medlem til at gjøre mig et saadant Spørgsmaal. Naar han imidlertid vil have mig til at udtale mig om Ligheden mellem, hvad der passerede 1853 og i de senere Mar, saa har jeg allerede udtalt mig om denne Lighed i een Henseende. Min Opfattelse af det, som Tscherning dengang udtalte, er den, at det, som dette Things Flertal dengang forsøgte, var en saadan Begrændsning af Regjeringens Magtstilling, at han mente at burde stille sig paa Regjeringens Side. Der er ogsaa en anden Henseende, i hvilken jeg godt kan udtale mig om denne Lighed, og det er den, at den Finantslov, man debatterede, da Tscherning udtalte, hvad jeg nylig oplæste, var en pro-